

Скульптури вчать мудрості

Скільки знаю **Василя Позніка**, чудового майстра-різьбяр, стільки захоплююсь його талантом. Напевно, дня немає, щоб цей невисокого росту, симпатичний чоловік з посрібленими скронями не тримав у руках різця, заготовки, щоб не працювала думка, а за нею й руки, такі чутливо-ніжні пальці, віддаючи своє тепло майбутній фігурі. Василь Степанович і сам зізнається, що має таку вже невтомну до фантазії натуру.

І справді, від його творів, що вщерть заповнили зал районного історико-етнографічного музею, не можна відвести очей. На жодній із декоративних тарелем не повторюється візерунок, геометричні лінії якого зводяться до чудового орнаменту. А от і складніша скульптура “Троїсті музики” - троє парубків схилилися над улюбленими інструментами, і ніби ось-ось полетить музика. А поміж них і портрет Кобзаря, любовно вирізьблений майстром, обійнятий руками-рушниками майстрині Єлизавети - дружини Василя. По-своєму оригінальні скульптури “Казки діда”, “Козаки не переводяться”, “Втеча”, “Перехрестя”, “Прометей”... Назви говорять самі за себе.

Дивися на них, і переконаєшся в точності передачі образу. Скажімо, «Пастушки» - наче живі пустотливі хлопчики пасуть овець, що слухняно бігають біля своїх юних господарів. А «Сівач» - задумливий чоловік з коробом насіння впевнено ступає по землі, права розвернута рука його сіє зерно.

А хіба можна без хвилювання спостерігати за витворами рук В. Позніка, що відтворюють трагедію українського народу - катастрофу на Чорнобильській АЕС? “Одинока жінка”, “Чорнобильська мадонна” - ось його відповідь на жорстокі наслідки розгнужданого атома. “Чорнобильська мадонна” вже ніколи не стане матір'ю, бо в ній пошкоджено найдорожче - дітородну функцію, і вона стоїть з... порожнім животом. Страшно.

Небайдужий Василь Познік і до дитячих розваг, неповторного світу дитинства. Він відтворює це у своїх скульптурах “Бешкетники”, “Голуб”, “Болільники”, “Канікули” й ін. Недарма відвідувачі з Клесова залишили в книзі відгуків таку вдячну фразу: “Ваші скульптури ніби дихають. Ніби бачиш, як розмовляють лісоруби, як бешкетують хлопчики”. А пан Руслан з донечкою Іринкою записав: «Подивилися - нам сподобалося!» Ми у захваті”, - так відреагували вчителі-пенсіонерки Поліна Юхимівна Онанко з Ніною Дмитрівною Симчук. А освітяни ЗНЗ №5 м. Сарни записали : «Чи можна відшукати слова, щоб передати... глибину та бездонний світ духовної краси та неповторності українського народу, як це вміє Василь...» І гості із зарубіжжя (поляки, євреї), здивовані побаченим зичили майстрові всяких життєвих гараздів. Таких записів понад сотню

Василь Степанович скромний і стриманий, а під час презентації, що проходила і районному історико-етнографічному музеї, хвилювався. Він не чекав такого визнання, стільки відвідувачів, такої уваги. А вже завітали сюди голови райдержадміністрації та райради Анатолій Остапчук і Олексій Хомич, представники трудових колективів, де він працював, вихованці навчальних закладів, сусіди, друзі, чимало справжніх шанувальників його таланту. Мимоволі в пам'яті Василя Позніка промайнуло навчання в Московському народному університеті імені Крупської, титанічна праця в рівненських художньо-виробничих майстернях, Клесівському держлісгоспі, ВПУ-22, що вивели на численні районні, обласні, регіональні та республіканські виставки народного мистецтва. Добрий слід залишив він у пам'яті вихованців гуртка різьби Будинку дітей і молоді. Твори члена Співки художників України зберігаються у фондах Київського музею прикладного мистецтва. Ними захоплюються й милуються. Бо вони справді живі: дихають, вчать мудрості, доброти, любові.

Раїса Бричкова